

"EDINOST"

izhaja po trikrat na teden v šestih izdanih ob torkih, četrčkih in sobotah. Zjutranje izdanje izhaja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7. uri večer. — Obojno izdanje stane: za jeden mesec f. 1.—, izven Avstrije f. 1.50 za tri mesece 3.— " " " " " 4.50 za pol leta 6.— " " " " " 9.— za vsa leta 12.—

Naročnine se plačevati naprej za narobe brez priložne naročnine se uprava ne ozira.

Posamične številke se dobivajo v prodajalnicah tobaka v Trstu po 3. uv. izven Trsta po 4. uv.

EDINOST

Oglasi se računajo po tarifu v petinju; za naslove s debelimi črkami se plačuje prostor, kolikor obsega navadnih vrstic. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu ulice Caserma št. 13. Vsako pismo mora biti frankovano, ker nefrankovane se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnine, reklamacije in oglase sprejema upravnništvo ulice Molino picolo št. 3, II. nadst. Naročnine in oglase je plačevati loco Trst. Odprte reklame cije so proste poštnine.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

„V edinosti je moč“.

Častitim našim gg. naročnikom!

II. četrtletje bliža se zvršetku, a večina gg. naročnikov ni še doposlala naročnine za to četrtletje, akoravno smo vsem, ki so v zastanku, poslali naznake za naznadenim zastankom. Obrabamo se torej do vseh onih naročnikov, kateri niso še poravnali naročnine za tekoče četrtletje, da to store do 30. t. m., ker drugače bomo prisiljeni istim list ustaviti in to brez ozira. — Zajedno prosimo vse one častite gg. naročnike kateri niso še plačali naročnine za III. četrtletje, da to store začetkom meseca julija t. l., ker se ima naročnina plačevati naprej.

Upravnništvo „Edinosti“.

Črtice iz zbornice poslancev.

(Dalje)

„Češki poslanci“.

Le-ti so poznani pod imenom Mladočehov, v razlikovanje od prejšnjih zastopnikov naroda češkega. Popustljivost teh poslednjih je bila kriva, da so že za minolega zasedanja skoro popolnoma izginili iz državnega zbora ter da so njih mesta zasedli Mladočehi. V sedanjo zbornico pa so došli iz Češke samo Mladočehi. Istim so se pridružili vsi narodni zastopniki iz Moravske, razun jednega. Mladočehi so najštevilnejša in najmočnejša stranka v zbornici poslancev.

Poleg krščanskih socialistov so bili Mladočehi do zadnjega leta minole perijode najhujši protivniki vlade, a vlada najhujša protivnica Mladočehov. Sovražljivi so bili na vse mogoče načine, uprizarjalo se je proti njim to in ono. Radi njih in proti njim se je proglasilo tudi obsedno stanje v jednom delu Češke, dočim so oni postavili na obtožno klop jednega ministra. Dotični minister je tudi padel pozneje, Mladočehi pa so ostali valic vsemu nasilju, ki se je upotrebovalo proti njim.

Grof Baden, kakor ministerski predsednik, je skušal, da jih po mogočnosti pridobi za vlado in da se znebi njih opozicije. To se mu je posrečilo kolikor toliko, ali ne do one mere, da bi mu sledili slepo. Ko bi ne bilo družega, že usoda staro-

češke stranke jih svari, da ne smejo biti preveč popustljivi.

Glavna načela Mladočehov so: češko državno pravo, narodna enakopravnost in svobodomiselnost. Oni žele čim večje jedinstvenosti in samouprave dežele kraljestva češkega; oni žele, da je vsa uprava kolikor možno svobodomiselna, sosebno v njih deželah.

Njihova svobodomiselnost seza morda predalet, ali vendar niti od daleč niso to, kar so nemški ali italijanski liberalci. Kolikor sebi žele oni svobode tudi drugim. Sela n. pr. bi hoteli urediti v čeških deželah po svoje, ali zajedno prepustčajo drugim deželam, da si jih uvede po svoje.

Vsi Čehi, in tako tudi Mladočehi so bili in so prijatelji slovanske vzajemnosti. To jim je že pirojeno takorekoč, morda, ako se sme tako reči, tudi iz potrebe. Ni ga naroda v monarhiji, ki bi bil tako okoljen od močnih Nemcev, kakor so Čehi. Od todi ona žilavost v čuvanju in obrambi svojega, a tudi močnejše čutstvo vzajemnosti z ostalimi narodi slovanskimi.

Ne po svoji krivdi so se v minoli perijodi odcepili od ostalih slovanskih zastopnikov. Prva, ki sta se jim pridružila, bila sta poslanca Vekoslav Spincic in Laginja; potem Peric, Biankini in Dapar.

Sedaj hodijo vsopredno žnjimi vsi hrvatski in slovenski poslanci, kakor tadi skoro vsi ostali zastopniki slovanski.

„Češki veleposestniki“.

Kakor je imela Hrvatska svojih narodnih veleposestnikov do katastrofe Zrinsko-Frankopanske, tako jih je imela tudi Češka do bitke na Beli gori. Prvo omenjena katastrofa se je dogodila koncem, druga začetkom sedemnajstega stoletja. Ne da bi hoteli zasledovati vzroke tem dvem dogodkom, beležimo le resnico, da je potem zamrlo narodno življenje v hrvatskem in češkem kraljestvu. Drugorodci so si prisvojili večino zemljišča in skoro vso oblast. Domači živeli se je branil tu in tam. Šele začetkom tega stoletja začelo se je zopet narodno

življenje v tej in oni kraljevini. V Hrvatski so velikaši manje sodelovali na narodnem življenju, nego pa v Češki. V vrstah prvih borilcev za češka narodna in državna prava je bilo in je tudi mož z nemškimi imeni.

Za minole perijode državnega zbora bili so tudi češki velikaši nasprotni Mladočehom, in poslednji so bili nasprotni prvim. Sedaj pa so uvideli jedni in drugi, da morejo bolj koristiti narodu, ako postopajo skupno. Popustili so jeden drugemu. Mladočehi v svojem predalet sezajočem demokratizmu, ki jih je tudi označeval poprej; velikaši pa v svojem ponosu. Mladočehi so sprevideli, da morejo doseči več, ako so žnjimi tudi velikaši. Poslednji pa so čutili, da velikaši — in naj so še tako bogati — ako se odcepili od naroda, so to isto, kar je veja, odsekana od debla. Tudi v svojem lastnem interesu čutili so potrebo zjedinenja z zastopniki naroda. Toda, gotovo je velikaše tudi plemenitost srca, ljubav do naroda silila na to; rekli bi celo, da v prvi vrsti to dvoje.

Mladega, bogatega, učenega, razsodnega, ljubeznivega kneza Bedrtha (Friderik) Schwarzenberga more se smatrati od strani čeških velikašev glavarjem te plemenitosti srca in domoljubja, začetnikom preobrata, ki se je izvršil v razmerju med Mladočehi in češkimi veleposestniki.

Jedni in drugi hodijo roko v roki, ne samo v parlamentu, ampak tudi sicer v javnem življenju, a oboji hkrati vsopredno se zastopniki družih slovanskih narodov. Nedavno, o otvorjenju „Narodnega doma“ na Dunaju izražali so to pred mnogoštevilnim češkim občinstvom dunajskim, ki jih je poslušalo oduševljeno, to isto so izražali tudi na banketu večine po zaključenju državnega zbora. Zloga med njimi podeljuje življenske moči ne samo Čehom, kjer koli jih je, ampak tudi ostalim Slovonom. (Pride še.)

PODLISTEK

Fromont mlajši & Risler starši.

ROMAN.

Francoski pisal Alphonse Daudet, preložil Al. B. —

Najprej se je prikazala Sidonija v sijajni plesni obleki. Bila je tako bleđa, da so se dragulji, blesteči se na njeni beli koži, zdeli bolj živi nego ona in kakor bi krasili mrzli mramor kipa. Zasopljena od plesa, od hitre hoje po stopnicah, tresoča se od strahu in razburjenja je stala tu, in njeni trakovi, pentlje in cvetlice, vse njeno modno bogato okrasje je trepetaje viselo z nje. Za njo je šel Risler, obložen s krinjicami za lepotine in papirji. Ko je prišel gori, je takoj planil čez Sidonijin sekretër, vse iztrgal ven, kar je bilo v njem vrednostnega: dragotine, državne papirje, kupno pogodbo gradiča v Asnièresu, potem pa s sobinega praga glasno zaklical v plesno vrvenje: „Gospa Rislerjeva!“

Ona je precej prihitela, ne da bi bili gostje, ki so ravno uživali največjo plesno razkošje, kaj opazili o tem hipnem prizoru. Ko je ugledala svojega moža pred sekretërom, predale odprte, po tleh raztreseno drobnjav, ki je bila v njih, se je Sidoniji zazdelo, da se zgodi nekaj groznega.

„Hitro z menoj“, je rekel Risler, „vse vem“.

Hotela je napraviti nedolžen, ponosen obraz, a on jo je tako silno prijel za roko, da se je spomnila besed svojega svaka Frana: „Mogoče, da umre vsled tega, a prej vas umori“ — in ker se je bala smrti, se je dala vleči brez ustavljanja in se niti ni upala lagati.

„Kam greva?“ je vprašala tiho.

Risler ni odgovoril; imela je še toliko časa, da je s skrbnostjo, ki je nikdar ni zapustila, tulast šal vrgla okrog golih pleč, potem pa jo je vlekli ali prav za prav suval po stopnicah proti blagajnici ter šel tik za njo, da bi mu plen ne ušel.

„Tu sva“, je rekel, ko sta ustopila; „kradla sva in morava vrniti ukradeno blago... Evo, Planus, to se da spraviti v denar“. In vse bliščeče reči, s katerimi je bil obložen, ženske lepotine, dragocena okrasja in vrednostne papirje je položil na pisalne mizo blagajnikovo.

Potem se je obrnil k ženi: „Daj dragotine... hitro, hitro.“

Ona je bila pri tem počasna, obotovlja se je odpirala uhane in zapestnice, pred vsem pa krasno zapon demantne ovratnice, na kateri je ležala začetnica njenega imena, isreči se s kakor speča kača v zlatem obročku. A Rislerju je to trajalo predolgo; siloma je raztrgal fine člene, in

bliskajoča krasota je zastokala v njegovih rokah, kakor bi jo strahoval.

„Sedaj sem jaz na vrsti!“ je rekel na to. „Tudi jaz moram dati vse, kar imam. Tu je moja listnica... kaj pa imam še?... Kaj pa imam še?“

Z grozničevu hitrostjo je iskal po sebi.

„Tako, tu je moja ura... z verižico, da do tisoč frankov... tu moji prstani... tudi moj poročni prstan... vse je za blagajnico... vse!... Danes zjutraj imamo plačati stotisoč frankov; takoj ko se zdani, moramo na noge, prodajat, likvidirat... Poznam nekoga, ki bi rad imel hišo v Asnièresu... to bode opravljeno kmalu“.

Le on je govoril in delal; Planus in madame Georges sta gledala molče in Sidonija je bila videti popolnoma brez volje in zavesti. Trepetala je vsled mrzlega zraka, ki je prodiral skozi na vrt vodeča, zavoljo Rislerjeve omotice odprta vrata, mehnično si je ožje ovijala tulasti šal okrog pleč in brezmišlno strmela pred-se. Ali je čula vsaj godbo svojega plesa, ki se je o mirnih trenutkih kakor v kruti ironiji slišala sem ter se družila s votlim šumom plesa, pod katerem se je tresel strop? Kar jo je železna roka vzdramila iz omotice. Njen mož jo je zgrabil za roko ter jo sproved pred ženo svojega druga.

(Pride še.)

DOPISI.

Iz krogov poštne ekspeditejev.

(Audiatur et altera pars!) [Izv. dop.] (Zvršetek.) Pisec onega članka v „Beamtenwelt“ pravi: Vendar je bilo tako, tako je in bo še dalje, dokler ne poseže država energično vmes s svojo mogočno roko ter stori konec tem nazadnjaškim razmeram. S temi besedami dal je le nekako odvezo gg. poštarjem. Gosp. kolega opisuje sicer na kratko, pa jako objektivno, naše razmerje napram poštarjem. Jedino to mi napolnjuje srce z žolčem, da je veliko število takih, ki rujejo, zabavljajo in grozno kritikujejo večino določeb v novi reorganizaciji. Upamo pa, da se poštna uprava ne bo ozirala na to kritikovanje. Kdor hoče pravilno presojati reorganizacijo, mora se pospeti na mnogo više, idealniše stališče, kakor ga zavzemajo te vrste ljudje, ki menda ne umejo in ne mislijo dalje, kakor od nosa do ust. Skrajna sebičnost zapira jim vse obzorje. Po svojem „modrem“ računjanju obsojajo in zametajo vso organizacijo že za morebitnih par grošev. Kakega pomena, kake splošne koristi za posmičnike, kakor za poštno upravo samo bile bi določbe organizacije, to mora uvideti vsakdo, ako v svojem mišljenju seza le do pasa avtorju dotičnega operata, dru. vitezu pl. Wagner-Jaureggu, ministerijalnemu tajniku. Smelo trdim in sem tega prepričan, da so z določili nove reorganizacije zadovoljni blizu vsi moji tovariši in tovarišice, kar naj blagovolijo vzeti naznanje dotični g. avtor, trgovinsko ministerstvo, in slav. c. kr. poštne direkcije. Če bi utegnili biti kaj primeroma malenkostnih nedostatkov, pokažejo se isti še le po praktični uvedbi. Te nedostatke se bo moglo odpraviti potem.

Po novih določilih bi bili poštarji tudi premestljivi, kar je jedino pravilno. Zoper to naredbo se gotovo ne bo pritoževal nikdo čez nekoliko časa. Saj se tudi uradniki ne pritožujejo radi premeščanja. Brez take naredbe bi bila nestvor vsa reorganizacija, telo brez glave. Pa oponenti vidijo še vse polno drugih nedostatkov v svojih „računih“, češ: ta poštar bi imel po takih določilih tu ali tam par grošev več, drugi zopet manj dela in sitnosti, a v primeri z delom boljše plačo. A čudno: vendar si pa g. poštar-posestnik ne more nikakor predstavljati, da bi se ga moglo premeščati. Sicer pa, bodi jim! Mi bi ne imeli nič zoper to, ako se pusti gg. poštarjem-posestnikom ta posebni privilegij; dokler ne izgine ta generacija, naj ostanejo na svojih mestih.

Na razdelitvi pošt po razredih se tudi izpodtikajo nekateri. Dotičniki mislijo menda, da jim mora c. kr. uprava plačati posebej vsak pečat, ki so ga pritisnili na marko in vsako črko ali številko, ki so jo upisali v protokole. Ta pravi n. pr.: Po tej razdelitvi pošt v razrede boše torej oni, ki ima 2000 in 1 jednota v delu, jednak onemu, ki ima 4000 jednot; in ta, kateri ima 4000 in 1, jednak onemu, ki ima 6000 jednot itd. No, kaj pa bi bilo potem? Saj imamo analogijo v poštne službi. Pri poštah nakaznicah plača stranka, ki je oddala n. pr. 10 gl. in 1 kr. toliko poštne, kakor ista, ki je oddala 50 gl.; a vendar ni država ni občinstvo ne vidita v tem kakega nedostatka. Ta se pač lahko reče, da te vrste ljudem ne bi ustregel niti Bog sam. Oni, ki se upirajo reorganizaciji radi takih malenkosti, kažejo le svojo sebičnost. Podobni so gospodarjem, ki nočejo saditi sadnih dreves, katerih sad naj bi uživali potomci.

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 25. junija 1897.

Srbi in zistem na Hrvatskem. Že povodom volitev v hrvatski sabor smo mogli opazovati zadoščenjem, da se je med pravoslavnim prebivalstvom na Hrvatskem pričela neka zdrava reakcija proti zistemu na Hrvatskem. Na mnogih krajih so Srbi pripomogli do zmage združeni opoziciji. To isto in še izraziteje je opazovati ob ravnokar vršilih se volitvah v srbski cerkveni kongres. Vladna stranka je ob teh volitvah propadla strašno in je ni mogla rešiti poraza niti vsa pomoč viših cerkvenih dostojanstvenikov. Opozicija proti zistemu na Ogorskem oziroma na Hrvatskem boše imela na cerkvenem kongresu srbskem v Karlovcu 2/3 večino. S tem je narejena velika črta čez vse načrte barona Banffyja, ki je hotel „preosnovati“

srbsko cerkev na Ogorskem; to je: skrócić nje avtonomijo. Onemu, ki v, kaj pomeni neodvisna narodna cerkev za Srbe, ki ve, da je Srbom cerkev malone tudi edina narodna obramba in jamstvo obstanka, temu ne treba praviti, da vsa skrb Banffyja za „reorganizacijo“ srbske cerkve izvira jedino le iz madjarskega šovinizma.

Grška in Turčija Iz Carigrada se poroča od 24. t. m.: Danes dopoldan je bil sestanek odposlanikov in popoldne osma seja za pogajanja miru. Prihodnja seja boše v soboto. — Vojaški atašéji so imeli v Totan sejo glede določbe nove meje in na to še posebej sejo za se.

V Kaneji je bilo več hiš, v katerih bivajo mohamedanci, preiskovanih, ker se je prišlo na sled tatvinam na orčju. Več Turkov je bilo zaprtih.

Slavnosti v Londonu. Lordi admiraltete došli so v Windzor, kjer biva sedaj kraljica Viktorija in so se mej silnim dežjem in viharjem peljali v zaprtem kraljevem vozu v grad poklonit se kraljici. V istem času dospeli so iz Portsmoutha admirali tujih vojnih ladij v Windzor in so tam zajutrkovali. Po zajutru so bili predstavljeni kraljici.

Kralj Milan na Dunaju. V Srbiji niso nič kaj zadovoljni s tem, da razkralj Milan pride za stalno na Dunaj. Bojé se, da bi z Dunaja vplival na srbske razmere, to pa že radi tega, ker se je sprijaznil z različnimi političnimi osebami, ki so mu bile prej sovražne.

Spomenik Viktoriju Emanuelu. V Neapelju odkrit je bil 14. m. m. spomenik kralja Viktorija Emanuela. Udeležba svečanosti — okoli 200.000 oseb — bila je tolika, da je bilo nevarno za življenje. — Spomenik je krasno izdelan. Na 7 in pol metra visokem granitnem podnožju dvigajo se tri stopnice, vsaka pol metra visoka, vrhu katerih stoji spomenik iz bronu, kralj Viktor Emanuel na konju. Spomenik predstavlja kralja, ki ustavlja konja, hotečega skočiti v propad, kar bi lahko pomenilo tudi „državo italijansko, bližajočo se propadu“. Na mramornih stopnicah sloni sirena Parténopa ki je, kakor govori bajka, pokopana v Neapolju, katero mesto nosi sedaj ime sirene. Na podnožju sta udelana dva reitfa, jednu predstavlja oš sestavek Viktorija Emanuela z Garibaldijem, a drugi predstavlja neapeljski svét proseči utelešenja Neapelja združeni Italiji. Spomenik pričel je izdelovati kipar Emilijo Francesci, a po njegovi smrti izvršil ga je kipar Balzico, poznan zaradi svojega umetniškega dela, spomenika vojvode Ferdinanda v Genovi in pesniku ter politiku Massimu d'Azeglio. Spomenik Viktorija Emanuela je stal 280.000 lir.

Različne vesti.

Po razpravi zoper Barkovljane. Za to razpravo je bilo zanimanje splošno, toliko med Slovenci, kolikor med Italijani. Sedaj, po razglasenju obsodbe, pišejo tržaški listi svoje refleksije. Jedni tako, drugi tako; le v jednom soglašajo vsi: v izkoriščanju te pravde zoper čast in dobro ime naših okoličanov. „Piccolo“ pravi, da ta pravda ni družega, nego epilog dejstev, katere je že davno obsodila javna vest. To da so bila politiška maščevanja fanatizovanih surovežev. Ker so vsi obtoženci izjavili soglasno, da je njih materini jezik slovenski, smatra „Piccolo“ to za politiško onarodno demonstracijo. Taki narodni pojavi da slone na vandalizmu, možnemu le med najbolj barbarškimi ljudmi. Med drugimi naredi da bi voditelji narodne stvari odsvetovali od takih surovosti, odrekli bi se vsake vzajemnosti se suroveži. Slov. voditelji pa da jih predstavljajo kakor zastopnike narod. ideje in civilizacije. Barkovljanske dogodke da je smatrati torej le kakor epizodo vsega zistema slovenskega nasilstva v Trstu, po Istri in v Gorici.

„Piccolo“, ta velika skladnica raznovrstnih sredstev za ščuvanje naroda zoper narod, ta kaluža, v kateri se posebno radostjo valjajo strasti in najgnusniši instinkti, to glasilo, ki brez vesti in pomisleka vnema in izkorišča spekulativno vse slabe nagone v priprostem, nerazsodnem ljudstvu italijanskem: ta kloaka odpira svoja umazana usta, da govori o — javni vesti, da se zgraža na odnošajih, katere je v prvi vrsti izzvelo in zistematično negovalo ravno to glasilo. „Piccolo“ očita med vrstami našim odvetnikom, ker so se

izjavili solidarne z „suroveži“, to je: ker so prevzeli obrambo. Seveda: ropar in morilec naj imata koga, ki brani na razpravi njiju interes, le naš ubogi okoličan naj bi bil zapuščen od vseh!!! Res: „ljubezen“ „Piccola“ do naših okoličanov poganja najdivnejše cvetke!

Mi nočemo ni malo olepšavati dogodkov v Barkovljah. Kar je bilo, je bilo, in dotičniki bodo morali prebiti naloženo jim kazen. Ali „Piccolo“ in italijanski stranki odrekamo pravico, da bi sedeli na sodnem stolu radi teh dogodkov, kajti to, kar je bilo v Barkovljah in po okolici sploh, se niti primerjati ne da z onim, kar je uprizarjala italijanska stranka po vsej Istri in v glasovitem Piranu še posebe. Okoličani so se spozabili v dnevih razburjenja in nesreče in le na mrtvi tuji lasti, italijanska stranka pa je vedoma in natančno proračunjeno prirajala izgrede proti onemu, brez česar ne more biti reda v človeški družbi: proti avtoriteti države, proti zakonom, proti vladnim naredbam! Gazila je v blato zakone javne morale, in kerono vsemu temu besnenju je postavila s tem: da je v Piranu spravila v nevarnost zdravje in življenje hrvatskih in slovenskih poslancev in se je pregrešila s tem proti avtoriteti, ki mora biti sveta vsakomur, ki ima kaj zmisla za svobodno življenje v pravni in moderni državi: zoper voljo onega naroda, čegar zakoniti zastopniki so oni možje, za katerimi se je kamenjem podila množica v Piranu, da so moralé bežati v najhujši zimi in ob silnem viharju, v vedni nevarnosti, da jih vihar telebne v morje! Ako so se torej uvele grde navade v naše politične borbe, zgodilo se je po izključni zaslugi laške gospode.

In ljudje, ki imajo take stvari na vesti, bi hoteli biti glasniki „javne vesti!“ Grdo je nasilstvo, ali stokrat gnusniše je, ako se nasilstvu pridružuje tudi hinavstvo. S tem smo odpravili „Picco.“

Sedaj par besed „Mattinu“. V prvo bodi konstatovano, da ta „zmerni“ „konservativni“ list je pač priobčil ves ostrí govor zastopnika državnega pravdníštva, govore zagovornikov pa je stlačil v tri štiri vrstice. Spoštovani čitatelji naj si sami ustvarijo sodbo o takem postopanju. „Matt.“ je čutil tudi potrebo, da je vzel v svoje posebno varstvo g. Cesare iz Barkovelj, o katerem pravi, da ni zagrešil družega, nego da je Italijan, ki pa da se ne bavi s politikom in živi jedino le svoji družini. Z navajanjem dogodka pred hišo gosp. Cesare hoče „Mattino“ posebno paradirati pred laškim občinstvom. To sili na odgovor. Ni res, da se gosp. Cesare ne vtika v politiko, res pa je, da je kakor člen komisije ob zadnjih volitvah postopal tako strastno, da ga imajo še sedaj v živem spominu vsi Barkovljani.

Nedavno je bila procesija v Barkovljah. O tej priliki so bili celo Židje, bivajoči tam, toliko taktni, da so primerno odličili svoja stanovanja. — Jedini, ki ni storil tega, bil je — g. Cesare Pač pa je gledal skozi okno z daljnogledom doli na pobožno množico. Takrat že je bila živa nevolja med domačini, a resnici na ljubo moramo priznati, da so se škandalizovali na tem tudi nekateri meščani laške narodnosti, došli gledat procesijo! Tudi sicer ima g. Cesare sleherni hip kako zasebno aférico z Barkovljani. Vse to so take stvari, ki ne vzbujajo ravno simpatije med pobožnimi domačini. Mi ne bi bili omenjali vsega tega, da nas ni izzval „Mattino“ se svojimi tedencijoznim slavospevanjem g. Cesaru oziroma blatenjem Barkovljanov.

„Indipendente“ je bil zaplenjen predvčeraj. Mi ga nismo čitali, ali ljudje nam pripovedujejo, da je do dobrega izkorisčal za svoje namene govor zastopnika državnega pravdnika na razpravi zoper Barkovljane. Danes smo hoteli pričeti z objavljenjem govorov na rečeni razpravi, ali nismo mogli drugače, nego da smo poprej zavrnili nasprotna glasila, da izvedo okoličani, kako postopajo žnjimi mestni Italijani v časih nesreče.

Prošt Peter Urh umri. V Novem mestu je umri odličen slovenski duhovnik, prošt Peter Urh, v 78 letu svoje dobe. Pokojni je bil rojen leta 1829 v Tržiču na Gorenjskem. Svoje študije je dovršil leta 1853 v Ljubljani. V Novem mestu je služboval 15 let in je pridno delal na težkem stališču ter si pridobil naklonjenost pri dobrih kristijanih. — Bog mu povrni na onem svetu, kar je g. prošt dobrega storil na tem!

Še javni sestanek italijanskih duhovnikov. Izpod Goliča nam pišejo dne 23. junija 1897. V jako zanimivem dopisu iz Istre 18. t. m., pri-

občenem v 73. številu „Edinosti“, javlja vrli župnik iz Istre o tajnem sestanku italijanskih duhovnov v Trstu nastopno: „Med drugim so baje sklepali, da se ima ustanoviti — najbrže v Trstu — konvikt, kjer bi se vzgajali mladeniči za duhovski stan; seveda vse bi imelo biti strogo italijansko. Ta duhovščina naj bi potem preplavila počasi vso Istro, in tako poitalijančila ljudstvo. Podpirala naj bi jih pa na tem podjetju „Lega nazionale“. Tako se je izjavil neki italijanski duhoven, rodom Slovan, gredoči domov od onega sestanka. — Vredno je, da se k navedenemu dostavi in objavi naslednje: Da ne bi počil od zamočane tajnosti, dal si je omenjeni laški don-„poštenjak“ odduška v „Piccolo della Sera“. Dne 10. junija t. l. je prinesel ta list nastopni dopis: „Koper 7. — Novo društvo. Po inicijativi nekaterih dostojnih duhovnov bliža se v tržaško-koperski škofiji ustanovitev društva, zvanega S. Giusto e S. Nazario, s plemenitim namenom odpomoči silnemu nedostatku duhovnov v združenih škofijah. Društvo nameruje ustanoviti, ali bolje, obnoviti v našem mestu dijecezansko seminarišče, kakoršno je cvetelo v stari dobi na škofijstvu, dokler so tukaj stolovali škofje naše škofije“. — Torej ne v Trstu, ampak v Kopru namerujejo nekovi dostojni laški duhovni ustanoviti „seminario diocesano“, da se odpomore silnemu nedostatku poitalijančevalne duhovščine v Istri! Treba-li komentara? Povej mi, komu dopisuješ tajnosti sestanka italijanskih duhovnov, in povem ti, kdo in kakšen sil!

Karkinevtes.

Svetku Martelancu! V vseh krogih mestnih in okoličanskih rodoljubov je vladalo iskreno sočutje s tem rodoljubom, ki je bil tudi med obtoženci radi izgredov v Barkovljah, temveče je bilo zadovoljstvo včeraj, ko se je doznalo, da je spoznan nekrivim ta vrli mož. Da, še več: tudi od poštenih Italijanov — in celo takih, ki so v progresovskem taboru — došlo je čestitk možu, katerega v Barkovljah spoštuje vse razen par — denuncijantov. I mi čestitamo gosp. Martelancu na zadobljenem zadoščanju!

Izlet v Ljubljano. „Del. podp. društvo“ javlja slavnemu občinstvu, da se v društveni pisarni že prodajajo vozni listki po 3 gl. 50 nvč. Tam je dobiti tudi znamenja po 10 nvč. — Zajedno se opozarjajo izletniki, da vlak odide ob 4. uri zjutraj, torej naj gleda vsakdo, da ne — zaspi! Tudi „Tržaški Sokol“ bode zastopan na slavnosti po deputacij. Priglasilo se je v Ljubljano že do 60 društev. Nadejati se je torej velikega narodnega slavlja. In ker se je nadejati tudi lepega vremena, je opravičena nada, da jutri tržaško slovenstvo v dostojnem številu poleti v belo Ljubljano, v kulturno središče naše!

Udeležence posebnega vlaka v Ljubljano opozarjamo še jedenkrat, da se vlak odpelje v nedeljo jutro ob 4. uri in se povrne v Trst po noči istega dne. To je važno za delavce, ker jim ne bo treba zamuditi dela. Vožnja stane tja in nazaj iz Trsta: II razred 5 gl. 25 nvč., III razred 3 gl. 50 nvč.; iz Nabrežine in Proseka: II razr. 4 gl. 50, III razr. 3 gl. Na vseh drugih postah bode plačati navadno vozno.

Oni člani „Tržaškega Sokola“, ki se udeležé izleta v Ljubljano, so naprošeni, da se v društveni obleki pridružijo deputaciji tega društva.

Pevsko društvo „Kolo“ vabi svoje podperne člene na izlet v Ljubljano. Zbirališče bode na kolodvoru južne železnice ob 3½ uri zjutraj.

O d b o r.

Delavsko podporno društvo naznanja svojim članom, da bodo v nedeljo društveni prostori zaprti radi izleta v Ljubljano.

Kmetijska in vrtnarska družba za Trst in okolico naznanja, da se na dan sv. Petra in Pavla nameravani shod pri Sv. M. M. spodnji preloži začasno radi nepričakovanih zaprek. Naznanjeno bode pravočasno, kadaj se bode vršil shod.

Kje je besnost in surovost? Včeraj ob četrte ure čez poludne šla sta po ulici Androna Falchi mizar (Slovenec) Martin Drešček in deklica Karolina Tomažičeva. Govorila sta med seboj slovenski. Kar hratu je prihrumel za njima neki lahonski dečak kričaje: Porchi de ščavi! Qua non si parla ščavo, qua si parla italian! — Slednjič je zaklical še besedo „Esel“, na kar je pripomnil Drešček: „Ej saj znate tudi nemški! Zakaj ne bi jaz govo-

ril slovenski? Ali ste vi načelnik ulice, da mi ne dovolite govoriti mojega jezika?“ Na to sta šla dalje Drešček in deklica, ne da bi se brigali za napadalca. Toda le ta je šel za njima ter nesel z obema rokama kamen do 40 kilg. težak. V isti hip je zakričala neka žena, da opozori Dreščeka na nevarnost. In res je ta poslednji hitro skočil naprej, tako da mu je veliki kamen padel ravno za noge. Drešček je zbežal, surovež pa hajd za njim. In res je poslednji dotekel prvega ravno pred hišo. Tu ga je s pestjo udaril po glavi, tako silno, da se je Drešček zgrudil na tla. Toda kmalu se je dvignil in je Laha potisnil k tlom. Lah pa je Dreščeku izpodmaknil nogo, tako, da je le-ta zopet padel. V tem hipu je Lah pograbil kamen in je jel Slovence biti, kamor je padlo. Gorje, da niso prihiteli ljudje, pobil bi ga bil. Drešček je bil povsem nezavesten vsled silnih udarcev. Lahon je zbežal. Na to je žena ranjenega šla klicat redarje, ki so aretovali napadalca v njega stanovanju.

Kje je torej besnost in surovost?! To je torej tista mestna kultura, ki niti mirnih ljudi ne pušča pri miru, ako govore med seboj v svojem materinem jeziku. Take vzglede daje mestno prebivalstvo! In to naj bi ne ogorčalo čutstev slovenskega prebivalstva!

Iz Rojana nam pišejo: Minolo nedeljo smo imeli tu veliko „slavnost“: g. Jurca je slavil obletnico svojega „truda in sadupolnega“ župnikovanja. Njegovi pristaši na Greti so prizigali umetne ognje v belo-rudeče-zelenih barvah in razsvetlili svoja stanovanja. Njegovi „dobri peveci“ (!) so priredili župniku podoknico, seveda italijanskim petjem, a župnik je v hvaležnost nastavljal kar na dvorišču sodček piva. Župnik že ve, česa trebajo njega „dobri pevci-profesorji“! V Rojanu samem pa je bilo skoro — tema ob tej razsvetljavi. Le blizo cerkve se je nekaj bleščalo. Po ulicah je letalo nekaj „mularije“, ki so kričali: Vivva Juriza! To je seglo župniku toliko do srca, da ni mogel drugače, nego da se je pokazal na ulico svojim čestilcem. Pa tudi kontroliral je Jurca, katere hiše so razsvetljene in katere niso. In potem je vskliknil: „Adesso vedo, chi mi è contrario“!

„Dobri pevci“ so bili tako dobre volje, da kar niso mogli prenehati s petjem in so jo rezali možko tudi po cesti, dokler ni storil konca vsej komediji — redar!

Tudi don župnik je po svoji moči poveljeval — svoje slavje! Dal je razsvetliti zvonik in zvonilo je kake tri ure neprenehoma. Srečen pa je naš župnik: celó slučaj mu gre na roko. Ako bi se našel kdo, ki bi utegnil reči, da to ni bilo posebno taktno, pa mu je slučaj preskrbel dober izgovor. Drugega dne je bilo namreč prvo sv. obhajilo in župnik zavrne sedaj lahko vsakogar: saj ni zvonilo radi moje obletnice, ampak radi omenjene, za otročiče toli pomembne slavnosti! Tako je don parroco lepo salviran na vse strani.

Ker že govorimo o prvem sv. obhajilu, povedati moramo tudi, da je Jurca letos ločil „italijanske“ od slovenskih otrok. Le za prve je bilo sv. obhajilo omenjenega dne. Čemu to, ne vemo, to pa vemo, da je pristopilo k prvemu sv. obhajilu le 17 otrok, spadajočih pod župnijo rojansko. Kar jih je bilo več, izposodil si jih ta reverendo iz šol na Belvederju in Via Nuova. Po tem lahko sodimo o „italijanstvu“ rojanskem.

Šaljivi „Brivec“ je izšel. Kedor ga ni še kupil, naj se potruži v tobakarne. Prinesel je lepo sliko dveh imenitnih prijateljev Slovanov. Širokoustnega Peotona in krivonosega Izakoviča.

Stanje delavcev v Idriji. Deželni poslanec dr. Majaron je bil dne 23. t. m. v avdijenaciji pri poljedelskem ministru grofu Ledeburju zaradi idrijskih delavcev. Minister je dal zagotovilo, da se prav kmalu izgotové ukrepi, ki merijo na zvišanje delavskih plač in na izboljšanje provizij zlasti za udove in sirote; to se ima razvidno storiti že v proračunu za leto 1898. Ministerstvo hoče istako poskrbeti, da se bode oziralo na vojaška leta delavcev o zopetnem ustupu v službo in pri proviziji. Kar se tiče delavskih stanovanj in hrane, hoče se več primernega ukreniti, napravo mestnega vodovoda pa denarno podpirati.

Dopolnilne volitve v odbor „Slov. Matice“. Na dopolnilnih volitvah v odbor „Slov. Matice“ so bili od 400 društvenikov soglasno v odbor

izvoljeni gospodje: P. Graselli, Dr. M. Murko, S. Rutar, Dr. J. Staré, F. Stegnar, L. Svetec, A. Tavčar, J. Vavru, Dr. I. Léšar in A. Zupančič. Odborniška doba traje po § 12. društv. pravil štiri leta.

Zaveza slovenskih učiteljskih društev bode imela dne 4. in 5. avgusta t. l. v Celji svoje IX. glavno zborovanje. Kakor vsako leto, tako se tudi letos priredi koncert. Skrbeti nam bode, da dosežemo z istim vsaj takšen uspeh kakor doslej, če ne boljsega. S tem opozarjamo vse p. n. učiteljice pevke in učitelje pevce, da se pravočasno oglasijo pri podpisnem odboru, radi razpošiljanja glasov. Prosimo tudi ob enem vse p. n. pevke in pevce, da se v prav velikem številu udeležé „Zavezinega“ zborovanja in koncerta.

Lokalni odbor učiteljskega društva za celjski in laški okraj.

Slovensko delavsko brajno in pevsko društvo v Mariboru sklenilo je v odborovi seji dne 21. majnika t. l., prirediti dne 3. julija veselico s petjem, godbo in z raznimi drugimi zabavami in sicer: 1. v čast slovenskima blagovestnikoma sv. Cirila in Metodu, 2. v proslavo triletnice društvenega obstanka. Za to veselico pripravlja se društvo z vso skrbjo, v kolikor mu dopuščajo nedostatna sredstva in pičle moči. Ker se društvo moraboriti z velikimi težavami in ovirami na znotraj in na zunaj in da se mu zagotovi življenje nadalje, usoja si odbor vabiti na omenjeno veselico dne 3. julija vse slovensko zavežno občinstvo mariborsko in okoličansko, kakor tudi zunanje rodoljube.

Iz mnogoštevilnega obiska zadobe društveniki veselje in unemo za društveno delovanje, za slovensko besedo in pesem. Mnogo več vreden bode torej veselice moralni učinek in uspeh, ako bodedo videli zbranega obilo občinstva vseh slojev. Naglašja se vedno, in menda je tudi res, da prenemarno obdelujemo v Mariboru narodno polje. Ali ravno ljudske veselice so sredstvo, s katerim moremo kaj storiti v dandanašnjem položaju. Pa treba nam pogumnosti in previdnosti, treba nastopiti v impozantnem številu, drugačije se učinek izgubi do cela, in posledica je zasmeh.

Uvažujoči navedena uslovja prosimo torej posebno slovensko razumništvo, da nas počasti se svojo navzočnostjo. — Ob lepem vremenu se bode vršila veselica na prosternem, lepo razsvetljenem vrtu, ob deževnem vremenu pa v dvorani g. Nekrepa, Tegetthofova ulica, gostilna „pri južni železnici“.

Župnik Kneipp. Samo ob sebi se uneje, da bode ime slovečega človekoljuba imenovano prav mnogokrat in ob raznih prilikah še po njegovi smrti. Njegova zdravilna metoda je napravila mnogo šuma tako v splošnih, kakor še posebej v zdravniških krogih. Zlasti mej zdravniki je razburil duhove na nenavaden način. Mnogi — seveda več v bojazni za svoj ljubi kruhek, nego pa iz golega človekoljubja — napadali so Kneippa na najsurovejši nači, imenovali njegovo metodo sleparijo, šarlatanstvo in ga skušali kar največ očrniti pred svetom. V marsičem se jim je tudi posrečilo, saj ima vsaka „metoda“ tudi kako slabo stran. Vendar uničiti niso zamogli Kneippa. Kajti, kar je župnika, poleg drugih njegovih duševnih vrlin, posebno odlikovalo v javnosti, bila je njegova plemenita radodarnost. Znano je, da drugi slavni in veleslavni zdravniki stavijo gorostasne zahteve do žepa svojih pacientov in da bolnik, ki ne premore tisočev ali milijonov, niti ne sme misliti na ozdravljenje, ako zahteva njegova bolezen pomoči — slavnega zdravnika. Župnik Kneipp ni zahteval skoro nič za svojo pomoč. Saj je znano, da je ozdravel bogatega Rothschilda jako opasne bolezni. Milijonar mu je hotel izročiti izdatno nagrado, kar je Kneipp odbil. Da bi mu vendar izkazal svojo hvaležnost, delal je Rothschild velikansko reklamo za Kneippovo metodo, kar je seveda privleklo nebroj gostov v Würshofen. Necega dne je Žid-milijonar rekel župniku: „sam ne vem, kako bi se vam še hvaležnega izkazal, da ste mi rešili drago življenje“; Kneipp je odgovoril: „navalili ste mi tisoče bolnikov na vrat, naj-li smatram to za hvaležnost?“

Župnika ni več, njegovo truplo leži pokopano na pokopališču v Würshofnu, kjer mu hvaležni svet izvestno postavi lep spomenik. Toda predno so župnika položili k večnemu počitku, — razparali so še njegovo truplo. Hoteli so menda vedeti, kak učinek je naredila njegova metoda na njega samega in zaradi česa je moral umreti. Sekcija je

imela, kakor poročajo iz Würshofna, sledeči rezultat:

Mozeg težak 1325 gramov, lepo razvit in primerno krvav. Pljuča kazale so stare brazgotine ran, zaceljene slovečo njegovo metodo. Srce silno veliko. Med črevami in mehurjem našla se je oteklina, katero zdravniki smatrajo za začetek raka, ki mu je prizadejal smrt. — Pljuča so torej isti znak, ki najbolje pričča za izvrstnost Kneippove metode, ako se ista rabi — pravočasno in natančno po župnikovih navodilih.

Cesarice Elizabete grad Achilleion na Krfu. Kakor se javlja iz Krfu, prodala je cesarica Elizabeta svoj grad na tem otoku, katerega je dala postaviti francoski cesarici Evgeniji. Več del pohištva je baje že vkrcan, da se prepelje v Avstrijo. Razni vzroki, v poslednjem še grozna smrt sestre cesarične, vojvodinje Alečonske, so odvzeli Nje. Velič. vse veselje do nekdanj jej miliga Achilleiona in ni čuda, da se je ločila od njega.

Plod židovstva. Znano je že, da židovsko novinstvo ne skrbi za demoralizacijo ljudstva samo se svojim časopisem in razno „literaturo“, marveč ono prizadeva potegniti v blato skrajne pokvarjenosti človeštva tudi na vse mogoče načine. Budimpešta pak je židovska zaloga najostudnejših plodov nemorale in pokvarjenosti človeške. Od tam se širijo umazane slike, ostudne fotografije in druge take „pikantne“ stvari po svetu, ki potem krožijo mej nepokvarjeno mladino obojega spola v vseh krogih. Na Dunaju so zaplenili v neki prodajalnici več tisočev takih slik. Prodajalci so ubežali, boječi se kazni. Vendar so zasačili trojico njih. Enega so oprostili, enemu so prisodili dva meseca, enemu samo en mesec. Vse premalo kazni za toliko pohujšanja! Skrajni čas bi že bil, da bi se strogimi sredstvi jelo trebiti iz sveta blato take ostudnosti. O tej priliki smatramo za primerno, omeniti, da so plod take nesramnosti tudi takozvane dopisnice, kakor si jih pošiljajo ljudje ob posebnih prilikah, posebno ob novem letu. S temi „brezimi“ dopisnicami, na katerih se vidi mnogokrat jako ostudnih slik, razburjajo se ljudje prav brez potrebe. A kultivira se stvar jako rada, ker se nahaja dovolj slabo vzgojenih ljudi, ki se poslužujejo dopisnic v različne neplemenite svrhe. Te in jednake stvari bi kompetentne oblasti morale za tretji v kali.

Havajska razkraljica. Lilinokolani je jako izobrazena, svira virtuosno na vseh havajskih godalih in je mnogo pesmi tudi sama komponovala. Amerikanski listi javljajo, da je dobila ponudko od jednega koncertnega agenta, da za visoko plačo sodeljuje na neki koncertni tarneji.

To je pa že vredno 19. stoletja: prej — žezlo, zdaj — godalo in naposed? Dobro je pa le, ako človek kaj — zna.

Zgorela ladja. Obalni parobrod „Onni“ je zgorel mejpotoma, vozé se od Helsingfora v Abo, na severni obali finskega morsklega zaliva, pet milj od Ekenaesu. Na brodu je bilo 140 popotnikov, šest jih je zgorelo, mnogo je hudo ranjenih. Ogenj je navstal, ker se je prevrnila špiritna svetilka.

Mark Twain v bedi. Iz New-Yorka se javlja, da je slavni pisatelj Mark Twain v skrajni bedi. „Newyork Harald“ je prevzel častno nalogo, da prične nabirati za pesnika darove. Ta list je v izgled Amerikancem, katerim je Twain sé svojimi spisi pripravil toliko zabavnih ur, sam daroval 1000 dolarjev ter se obrača do občinstva s prošnjo, da mu sledijo v podporo. Čudno je to, da pisatelj iz vrste Marka Twaina zamore zabresti v bedo in to celo v Ameriki. Toda tudi veliki in bogati pisatelji imajo svoje usode.

Gospa Avrelija.

Novelca. Spisal Ivan Fajdiga.

Vstal je, pozdravil po vojaški, ko je šla mimo; odzdravila je prijazno, smehljaje se, z izrazom tajnostne resignacije v lici.

Vojaška godba je svirala v parku tako interesantno točko, da ni bilo mogoče obrniti svoje pozornosti drugam od godbe proč, vendar sem pogledal tovariša za hip, vprašaje, ko je korakala mimo čudna postava.

Ko je utihnila godba, dejal je častnik: „Vem, kaj ste hoteli vprašati. Da, to je ona ženska, katero poznam že dolgo let in katere usoda me preganja v resnici koder hodim, vleče na se, od

koder prihajam; usoda, vredna, da jo dobi v roke — največi romanopisec sveta, da naredi iz nje roman, ki mu pridobi milijonov.

Jaz stanujem zdaj pri njej; rečem Vam, krasno stanovanje, tako — krasno, da si krasnejšega ne želim in ako bi živel tisoč let. In verujte mi, ona niti sama ne ve, kako lepo je baš v moji sobi.

Morda Vas puščam predolgo v mraku.

No, prišel sem k njej stanovat pred petimi meseci, ko sem se dal premestiti k polku . . . sam vrug vedi, kaj me je vleklo nazaj v to primorsko mesto. Poznavala sva se že poprej in tedaj — še ni oddajala stanovanja. Reči moram, da ne dela tega radi potrebe; dragocenosti, nakopičene v njenih sedmih sobah, so vredne stotisoča. A v vsej stvari leži neka „simpatija“, ker se drugače izreči ne morem, kajti takoj v prvem hipu, ko smo se seznanili, dejala mi je: Zakaj, zakaj Vas nismo poznali prej, izvestno bi bilo prišlo vse drugače! Zato pa morate stanovati pri nas in v njeni sobi morate stanovati. — Wi . . .

In zdaj stanujem v njeni sobi.

Budoar je, v kakršnih bivajo fine nežne stvarice, krasotice boljših stanov, angelji, duhovi, ki razširjajo vonjavo cvetja, koder hodijo, in unemajo ljubezen in bojazen srčno, kamor seza njihov pogled, in nespremenjeno je vse, kakor je bilo isto uro, ko je odšla in — se ne vrnila več, — nespremenjeno mora ostati, dokler . . .

„Dokler se vrne nečega dne?“

Tega se vedno nadeja dobra gospa.

Morda bi se ne, ako — bi znala vse.

A jaz — nočem govoriti, jaz, ki vem več, nego ona sama, ki vem kaj dela tako nepopisno krasno moje stanovanje.

Prve dni, povem Vam, se nikakor nisem mogel privaditi sobi, zdelo se mi je, da jo onečasem sé svojo navzočnostjo, zlasti pa, da hodim k — počitku v prostorih, v katerih je bivala ona! Nekaj me je rinilo ven in čutil sem, kakor bi vsak hip moralo vstopiti to bitje in mi veleti proč od od tod, kjer nimam pravice bivati . . .

Sam ne vem, kako je prišlo to, morda zato, ker sem v enomer mislil na to čudovito, tajinstveno bitje, v enomer si slikal njeno navzočnost, ki je, dejal bi, v resnici obdajala me med stenami budoarja, ali pa je bilo nekaj družega. S kratka: gospa mi ni razodela ničesar iz usode svoje hčere, marveč trdovratno stisnila ustnice, ko je slučajno prišlo govorjenje na njo, istotako, kakor bi bila vsa doba odsotnosti otrokove nič družega, nego pomišljal v kujigi, kjer smo pretrgali za hip zanimiv stavek v povesti. (Pride še.)

Najnovejše vesti.

Gorica 25. Voitev novega župana vršiti se ima jutri ob 6½ zvečer. Dr. Venutti ima nado, da bode zopet izvoljen.

Gorica 25. Nskdanji župan Goriški, Karol vitez Perinello, je umrl včeraj v 86. letu svoje starosti.

Dunaj 25. „N. Fr. Presse“ poroča iz Londona, da je nadvojvoda Fran Ferdinand pri banketu v ponedeljek nazdravil kraljici v francoskem jeziku.

Dunaj 25. Kralj Sijanski je našemu cesarju v znak posebnega spoštovanja podaril častno sabljo. Nožnica sablje je iz čistega zlata, emailirana rufede, modro in zeleno, držalo iz zlata je obloženo z dragocenimi biseri.

Carigrad 25. Kakor se čuje, obstoji porta na zahtevi, da regulacija meje obseza Salambrijo in Xerias-ërto pri Tynavosu. Uplivni vojaški krogi delujejo na to, da se potegne meja preko pogorja Karadagi ter obseže tudi Volo.

Carigrad 25. Včeraj po noči je navstal na neki ladji, na kateri so se vžigali na čast kraljici Viktoriji umeteljni ognji, velik strah. V Galati in Stambulu so se razširjale vznemirjajoče vesti.

London 25. Včerašnji sprejem v Buckingham-palači pri prestolonasledniku princu Waleskem, se je vršil na najlovesniši način. Čez 600 oseb je bilo navzočih, mej njimi skoro vsi člani kraljeve družine in tujih knezov, mej njimi nadvojvoda Fran Ferdinand. Princa in princezinja Welško pozdravljala je pri njih prihodu v palačo ogromno zbrana množica navdušenjem.

Pri avstrijskem poslanstvu je bilo popoldan nadvojvodu Franu Ferdinandu več odličnih oseb predstavljenih.

Zobobol olajšujejo

zobne kapljice lekarja Piccolija v Ljubljani

(Dunajska cesta)

katere so bile odlikovane z Najvišjim priznanjem Nj. c. in k.

Via. prejasne gospe prestolonaslednice-udove nadvojvodinje

Stefanije

Steklenica velja 20 kr.

Trgovinske brojavke in vatl.

Trdimpska. Pšenica za jesen 7.97 7.98 Pšenica za juni 1897 8.75 do 8.90 Oves za jesen 1.32—1.33. — Pšenica nova od 78 kil. f. 8.75—8.80 do 79 kil. 8.80 8.90 od 80 kil. f. 8.90—8.95, od 81 kil. f. 8.95 9.— od 82 kil. f. 8.95—8.95, od 83 kil. f. 8.95—8.95, od 84 kil. f. 8.95—8.95, od 85 kil. f. 8.95—8.95.

Pšenica: Slabe ponudbe, omejeno povpraševanje. — Prodaja 24000 mt. stot. 5.90, dražje. Vreme: lepo.

Kava, Neračirana: 11.55 do 11.60. Nov

po f. 11.67.

Havro. Kava Santos good average za juni 43.75

oktober 44.75 mirno.

Hamburg. Santos good average za juli 35.50, septem-

ber 36.—, za december 37.— za marec 37.50, mirno.

25. junija 1897.

Državni dolg v papirju	102.—	102.—
„ „ v srebru	102.—	102.—
Avstrijska renta v zlatu	123.10	123.20
„ „ v kronah	103.80	104.75
Kreditne akcije	370.25	367.50
London 10 let.	119.55	119.55
Napoljeoni	9.53	9.53 1/2
20 mark	11.74	11.74
100 itali. fr.	45.60	45.60

Rojančani pozor!

Te dni je prevzel naš rojak Ivan

Bufon

pekarno in prodajalnico jestvin

Arcon, nahajajočo se v Rojanu št. 1

(pri cerkvi).

On je uredil pekarno popolnoma, da odgovarja na vse strani. Priporoča se, da se ga pogostoma podpira po geslu „Soji k svojim“. Ima na prodaj vsakovrstne moka in sladčice po primernih cenah in sprejema domači kruh v peko. Postrežba je točna in poštna.

Nadejaje se obilnega obiska se v naprej prav topla zahvaljuje

Ivan Bufon.

Jedini zastop

tovarno „GUTENBERG“ v Gradcu za trgovinske registre zistem

„Patent Workman Chicago“

izvršuje vsako delo glede trgovinskih registrov, brošur in plakatov po najugodnejših cenah.

Za naročbe in nadaljnja pojasnila obrniti se je do glavnega zastopnika,

Arnolda Coen

TRST — Acquadotto 35 — TRST

GOSTILNA

„Pri dobrem kozarcu“

ulica Valdirivo št. 14.

toči jako izvrstna vina črna, kakor tudi pravi kraški teran po zmernih cenah:

Dalmatinsko po	36
Istrsko „	40
Furlansko „	40
Teran „	56

Drži izborno pivo iz Vrhnjske pivarne po 28 in 32.

Kuhinja je vedno preskrbljena z mrlimi in gorkimi jedili. — Za mnogobrojno obiskovanje se priporoča prav topla rojakom svojim zahvaljuje se jim v naprej z veselo spoštovanjem Jakob Ortar, gostilničar.

Cassa di Risparmio Triestina

(Tržaška hranilnica)

Sprejemlje denarne uloge v bankov-

cih od 50 nč. do vsacega zneska vsak dan v tednu razun praznikov, in to od 9—12. ure opoldne. Ob nedeljah pa od 10—12. ure opoldne. Obrsti na knjižice 3%

Plačuje vsak dan od 9—12. ure opoldne. Zneske do 100 gld. precej, preko 100 do 1000 mora se odpovedati 3 dni in zneske preko 1000 gld. pa 5 dni.

Eskomptuje menjice domicilirane na tržaškem trgu po 3 1/2%

Posujuje na drž. papirje avstro-ogerske do 1000 gld po 4%

Višje zneske od 1000 do 5000 gld. po 5 1/2%

Daje denar proti vknjiženju na posesti v Trstu.

Obrsti po dogovoru. 2—24

Trst, dne 5. maja 1894.